

עפ"א 34912/06/21 - שרה סרור נגד הועדה המקומית לתכנון ובנייה - חיפה

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 34912-06-21 סרור נ' הועדה המקומית לתכנון ובניה - חיפה 19 יולי 2021

לפני: כבוד השופט אינאס סלאמה
המערערת: שרה סרור
נגד
המשיבה: הועדה המקומית לתכנון ובנייה - חיפה

פסק דין

1. לפניי ערעור על החלטת בית המשפט לעניינים מקומיים בחיפה (כב' השופט א' קאופמן) מיום 10.6.2021, בתיק בב"נ 22395-03-21, במסגרתה הותר בית המשפט על כנו צו הריסה בלא אישום, שיצא תחת ידו מכח סעיף 239 לחוק התכנון והבנייה, התשכ"ה-1965 (להלן: "החוק").

רקע והשתלשלות ההליך בבית המשפט קמא

2. תחילתו של ההליך בבית המשפט קמא, בבקשה על פי סעיף 239 לחוק, שהוגשה ביום 10.3.2021, בה עתרה המשיבה כי בית המשפט יעשה שימוש בסמכותו על פי הסעיף הנ"ל ויתן צו המורה על הריסת מבנה בשטח של כ- 8 מ"ר "הבנוי מחומרים קלים, לרבות תריסים ושולחנות מתכת מסביבו הבנוי במפלס הקרקע על המדרכה הציבורית בשטח דרך מאושרת בין החזית הדרום מערבית של הבניין ברחוב לונץ 3 לבין הכביש בגוש 12470 חלקה 33 בחיפה (להלן: "המבנה"). בפסק דין זה ייקרא המבנה מושא הצו שנתן בית המשפט קמא: "המבנה" או "הדוכן".

3. בבקשה נטען, כי המבנה הוא בגדר עבודה הטעונה היתר על פי סעיף 145 לחוק, אלא שהיתר כאמור לא ניתן, כך שמדובר במבנה אשר מהווה עבודה אסורה כהגדרתה בסעיף 203 לחוק. עוד נטען, כי בניית המבנה מהווה עבירה על פי סעיף 243(א) לחוק, בהיותו בנוי על שטח דרך, המהווה "תשתית לאומית" כהגדרתה בסעיף 1 לחוק.

נטען, כי על אף שבביקור המפקח במקום, בחודש דצמבר 2020, נמצא כי בוצעה עבירה של עבודה אסורה, אין די ראיות למועד ביצוע העבירה ולזהות מבצעה, והיא בוצעה ככל הנראה לפני שנים רבות.

על כן, נטען כי אין אפשרות להוכיח מי ביצע את העבירה או מתי בוצעה, אלא שאין בכך כדי להפוך את הבנייה לחוקית.

4. המשיבה הוסיפה וטענה לפני בית המשפט קמא, כי מתחם שוק תלפיות הוא לב שכונת הדר בו מבוצעות על ידי עיריית חיפה (להלן גם: "העירייה") מזה כשנתיים עבודות שיקום לצורך פיתוחו והפיכתו למוקד עירוני בעל ערכים אדריכליים, מסחריים וחברתיים וכי לצורך כך הוכנה תכנית אב שהוצגה במועצת העיר והועלתה להערות הציבור עוד בחודש פברואר 2019.

במסגרת הפרויקט, כך נטען, מבצעת העירייה עבודות שיקום לתשתיות במקום, לרבות ריבוד מחדש של מאות מטרים של מדרכות, שדרוג ותגבור מערך התאורה, הסדרת התנועה והחנייה ועוד. לצורך כך, מופו מפגעים ומבנים החוסמים או מקשים על השימוש במעברים ובשטחים הציבוריים, כשהמבנה בו עסקין הוא אחד מהם, בהיותו בנוי על מדרכה ציבורית בשטח דרך, מפריע למעבר החופשי, מהווה מפגע אסתטי ומונע את ריבוד ושיקום המדרכה.

5. בהחלטתו מאותו יום (10.3.2021), נעתר בית המשפט קמא לבקשה תוך שהורה על המצאתה, יחד עם ההחלטה, למבקשת ולבא כוחה וכן כי יודבק הצו במקום בולט במבנה. עוד החליט בית המשפט קמא, כי הצו לא יבוצע בטרם יחלפו 21 ימים ממועד ההמצאה.

6. בתאריך 24.3.2021 פנתה המערערת לבית המשפט קמא בבקשה להתליית ולביטול צו ההריסה שניתן וכן בבקשה לעיכוב ביצועו של הצו עד להכרעה בבקשה.

המערערת טענה כי דין הצו להתבטל לאלתר, הואיל ואין הוא עומד בדרישות החוק והפסיקה, משלא מתקיימים לגביו התנאים הדרושים ומשלא קיים אינטרס ציבורי, אלא אינטרס אישי של המשיבה. עוד נטען, כי התכנית החלה במקום מאשרת את המבנה "והוא קיים בתב"ע הקיימת המאושרת". לפי המערערת, המשיבה מעוניינת למסור לאחרים את שטח המבנה על מנת לקדם פרויקט על חשבון המערערת וזאת בחוסר תום לב משווע ובטענות משוללות כל יסוד עובדתי או משפטי.

7. המערערת טענה כי הינה המחזיקה הבלעדית של הדוכן, הקיים במצבו הנוכחי מזה 40 שנה לפחות, וכאשר המשיבה בעצמה אישרה את הקמתו וסימנה את גבולותיו. לא זו אף זו, עיריית חיפה, כך נטען, "העניקה למבקשת (המערערת - א' ס') ולבעלה את הזכות לבנות את הדוכן הואיל והם היו משפחה נזקקת והדוכן נועד לשם שיקומם". עיריית חיפה אף הנפיקה למבנה רישיון רכולות מעת לעת, כך שלא יכולה להיות כל מחלוקת "כי הדוכן עמד על תילו בחסות עיריית חיפה ובידיעתה הגמורה". המערערת אף צירפה לבקשה עותק מרישיונות הרכולות שניתנו (מהשנים 2003 ו- 2004).

המערערת, שהינה אלמנה כבת 74, ציינה כי בעלה נפטר ביום 10.12.2015 וכי מאז פטירתו המשיכה להפעיל את הדוכן בעצמה כשהוא מהווה את מקור פרנסתה היחיד.

8. עוד נטען בבית המשפט קמא, כי עצם העובדה שהמשיבה בחרה שלא להציג את התכנית עליה היא מבססת את בקשתה, ועצם העובדה כי גם הצו עצמו יצא ללא שהוצגה אותה תכנית, מהווה הדבר פגם מהותי בהוצאת הצו ודי בכך כדי להוביל לביטולו. המשיבה אף בחרה להטעות את בית המשפט בכך שטענה כי הדוכן מהווה מטרד או מפגע בשל העדר מדרכה, בו בזמן שהוא קיים במקום 40 שנה לפחות, מעולם לא הפריע לעירייה ואינו שונה ממרבית העסקים הקיימים במקום ואשר "מוצבים בצורה דומה", הצבה אשר המשיבה בעצמה יצרה.

לבקשתה בבית המשפט קמא, צירפה המערערת את תכנית השיקום של שוק תלפיות, וטענה כי תכנית זו מתייחסת למבנה השוק הישן ברחוב סירקין ואליו בלבד. אשר למבנה נשוא תיק זה, חלה לפי המערערת תכנית החלפת גגונים בלבד, בעוד שלגבי המדרכות, העירייה מתכוונת לאפשר בהן שימוש כחלק חיצוני עבור עסקים במקום, לצורך הגדלת קופת העירייה ולא עבור אף אינטרס ציבורי.

עוד טענה המערערת לאכיפה סלקטיבית אסורה, ולכך כי התצהירים מטעם המשיבה שהוגשו לבית המשפט קמא נגועים בשיהוי ניכר, כאשר אף קיימת תמיכה בגרסת המערערת בתצהירו של מהנדס העיר חיפה, מר וורטמן (להלן: "מהנדס העיר").

9. המערערת טענה אפוא בבית המשפט קמא, כי תנאיו של סעיף 239 לחוק לא מתקיימים ולכן הצו שניתן הוא בבחינת החלטה לא מוצדקת ולא מידתית ועל כן בדיון יהיה להורות על ביטולו.

החלטת בית המשפט קמא

10. לאחר שקיים שני דיונים ואף ערך ביקור במקום, נתן בית המשפט קמא את החלטתו מושא ערעור זה מיום 10.6.2021, בה כאמור החליט להותיר על כנו את צו ההריסה, תוך שדחה למעשה את בקשת המערערת לביטולו.

11. בהחלטתו קבע בית המשפט קמא, בין היתר, כי מדובר במבנה שהוצב לפני שנים רבות וכי העבודה בוצעה בידי או בהזמנתו של בעלה המנוח של המערערת. עוד נקבע, כי המערערת לא טענה לקיומו של היתר בנייה ובוודאי שלא הראתה כי קיים היתר כזה.

בכגון דא נקבע, כי אין בטענת המערערת כי קיבלה בעבר היתר להעמיד את הדוכן במקום כדי להכשיר את העמדתו לנצח, וכי המערערת לא הראתה כי יש לה זיקה למקרקעין עליהם מוצב המבנה, מלבד עצם השימוש בו. בהעדר זכות למערערת, לא בטוח כי בכלל הגיעה לה זכות עמידה בפני בית המשפט, אך גם בהתעלם

משאלה זו המשיך בית המשפט קמא וקבע כי בחינת הנושא לגופו, מטה את הכף לטובת מתן הצו.

12. בית המשפט קמא עמד על ההבדל בין צו הריסה בעקבות הרשעה פלילית לבין צו הריסה בלא הרשעה, תוך שקבע כי צו הריסה בלא הרשעה מכוון כנגד המבנה שהוקם שלא כחוק ותכליתו היא שמירת הסדר הציבורי ומניעת מטרד מן הציבור. המבנה בו עסקין, הוא מבנה שעומד על מדרכה ציבורית, כשבמקביל המשיבה הציגה תכניות לפיתוח האזור, אשר בשלב הראשון יבוא לידי ביטוי בהסדרת המדרכות ותנועת הולכי הרגל במקום. בית המשפט קמא אף ציין כי התרשם בעצמו, לאחר שערך ביקור במקום, כי קיומו של המבנה על המדרכה פוגע משמעותית בתכניות אלה.

בית המשפט קמא היה ער למחלוקת בין הצדדים באשר למשמעות הוראות התב"ע החלה על האזור והאפשרות העקרונית להעמיד בהיתר מבנים דומים על המדרכה בעתיד. אף שלא מצא הוראה מפורשת לעניין זה בתכנית אליה הפנתה מנהלת אגף התכנון בעיריית חיפה, אדריכלית ורדה ליבמן (להלן: "אדריכלית ליבמן"), סבר בית המשפט קמא כי אין מדובר בעובדה מהותית שיש בה להכריע את גורל הבקשה. המערערת "או יותר נכון בעלה המנוח, קיבלו רישיון רוכלות, אשר כפי שהובהר פקע זה מכבר". אי לכך, גם אם הותר להם על ידי מי מהעירייה לנהל עסק רוכלות במקום, אין בכך כדי להקנות למערערת זכות ספציפית בקרקע, מכוחה היא יכולה להגיש היתר בנייה למבנה. בית המשפט קמא אף קבע, כי המערערת לא חזרה להפעיל את הדוכן לאחר שהשוק חזר לפעילות וציין שהוא "רחוק מלהשתכנע" כי הדוכן אכן משמש לפרנסתה.

תמצית הטענות בערעור

13. בערעור שלפניי, חזרה המערערת על מרבית טענותיה שנטענו לפני בית המשפט קמא. היא סבורה כי בית המשפט קמא טעה בהחלטתו, שעה שהמשיבה לא הוכיחה קיומו של אינטרס ציבורי בפינוי המבנה, ואף טעה בפרשנותו את המונח זכות במקרקעין או זיקה, ובקובעו כי התקיימו תנאי סעיף 239 לחוק. המערערת שבה וטענה כי המשיבה לא הציגה בפני בית המשפט קמא את התכנית עליה היא מבססת את בקשתה, ועל כן עצם הוצאת הצו ללא שהוצגה תכנית, מהווה פגם מהותי. לפי המערערת, בית המשפט קמא התעלם מכל טענותיה לפיהן אותו "פרויקט" המבסס את האינטרס הציבורי הנטען, אינו ברוחב לונץ, שם שוכן לו המבנה דנן, אלא בבניין השוק הישן ברחוב סירקין. המערערת ציינה, כי בהעדר תכנית ובהעדר תקציב לתכנית, אין כל צפי לגבי הוצאת התכנית אל הפועל ולכן "לא ניתן ואין לעודד צעדים דרסטיים כגון מתן צו זה, כאשר יש למשיבה די והותר זמן לפעול בהליך פלילי 'רגיל' במידה והיא רואה לנכון".

המערערת הוסיפה וטענה בהודעת הערעור, כי קביעותיו העובדתיות של בית המשפט קמא בכל הנוגע לטענה כי המבנה גורם להפרעה ממשית לתנועה על המדרכה וכי אין הצדקה להמתין עם פינוי המבנה עד לרגע האחרון, הן קביעות עובדתיות שגויות, שעה שביצוע עבודות הריבוד כבר נעשה וכאשר מדובר ברוחב מדרכה תקני ורחב דיו, על מנת שלא להוות מטרד או מכשול. המערערת טענה כי בית המשפט

קמא התעלם מטענתה שהוכחה ולפיה אין באמת צורך בפינוי הדוכן למעבר לציבור, אלא לאפשר לעסקים אחרים להציב במקום שולחנות וכסאות במעברים. זאת ועוד, כך לפי המערערת, הדוכן מופיע אף בתב"ע המאושרת (תכנית חפ/520) והוא תואם את התכנית.

14. בדיון לפניי, חזר ב"כ המערערת על טענותיו בהודעת הערעור והוסיף, כי כאשר הריבוד בוצע ואין תקציב לתכנית המקורית ברחוב לונץ, שהיא כזכור רק הריסת/החלפת גגונים, אין המשיבה יכולה להמשיך ולטעון בעלמא כי מדובר בצו הנחוח מחמת האינטרס הציבורי. הוא ציין, כי ברגע שהתכנית של רחוב לונץ תאושר, המערערת תתפנה מהמקום מרצונה החופשי. לדידו, "לא יתכן כי בימ"ש קמא, יזרוק פצצה, יגיד הנה עובדה ובעדויות העדים לא נאמר דבר. אי אפשר לפרש דברים של עד בצורה אחרת". לפי ב"כ המערערת, בית המשפט קמא "לא מתייחס באמת למה שנאמר בפניו".

עמדת המשיבה

15. המשיבה ביקשה לדחות את הערעור, תוך שהיא שבה על טענותיה לפני בית המשפט קמא. לפי המשיבה, בית המשפט קמא צדק, וכידוע בקביעות העובדתיות שלו, ערכאת הערעור לא נוטה להתערב.

המשיבה הפנתה לסעיף 239(א)(4) לחוק, וציינה כי המקרה דנן עונה בדיוק על שנקבע שם, שכן מי שביצע את העבודה, בעלה המנוח של המערערת, "נפטר או שאינו בר-עונשין". לפי המשיבה, גם אם לא היה פרויקט במקום ומדובר על דוכן במדרכה, אין מקום כאשר הרשות באה לפעול, להגיד לה אל תעשי זאת, רק בשל העובדה כי היא "לא פעלה ביעילות ובזריזות הדרושה". להבדיל מהצבת מבנה קבוע ובנוי על המדרכה, הצבת שולחנות וכיסאות על מדרכה היא שימוש סביר. אי לכך, לפי המשיבה, גם אם מהנדס העיר שהעיד לפני בית המשפט קמא לא שלל את טענת המערערת בדבר השימוש העתידי במדרכות, אין בכך כדי להצדיק את הותרתו של המבנה על כנו.

המשיבה הפנתה לעובדה כי בית המשפט קמא ערך ביקור במקום וקבע עובדתית כי יש מטרד. היא ציינה שהטענה כי הפרויקט מתוכנן לרחוב סירקין ולא ללונץ, היא טענה שלא הוכחה על ידי המערערת. לדידה, כל העדים הסבירו מה כולל הפרויקט וכי מדובר בפרויקט שהתחיל, כאשר על פי עדותה של אדריכלית ליבמן, ניתן יהיה להשתמש בשטח הדרך על ידי הוצאת גגון מהבניין וללא כל אחוזי בנייה במקום. לא זו אף זו, גם אם המבנה, כטענת המערערת, תואם את התכנית, עדיין היה על המערערת להגיש בקשה להיתר והיא לא עשתה זאת משך כל השנים. היתר רכולות שהתקבל לפני שנים רבות ופקע מזמן, אינו אישור להציב מבנה קבע.

דיון והכרעה

16. לאחר שנתתי דעתי לטיעוני הצדדים בדיון לפניי ולאחר שעיינתי בהודעת הערעור על צרופותיה, כמו גם בתיק של בית המשפט קמא, נחה דעתי כי דין הערעור להידחות.

17. מן המפורסמות, כי אין זו מדרכה של ערכאת הערעור להתערב בממצאים עובדתיים של הערכאה הדיונית. התערבות זו, שמורה למקרים חריגים שאין ענייננו נמנה עליהם.

ממצאיו העובדתיים של בית המשפט קמא מבוססים היטב בענייננו ועולים בקנה אחד עם הראיות והעדויות שנפרשו בפניו. בית המשפט קמא אף לא הסתפק בכך, אלא ערך מיוזמתו ביקור במקום והתרשם באופן בלתי אמצעי מהמבנה והשפעתו על הסביבה, תוך שקבע כי הדוכן, יחד עם דוכן סמוך לו באותה מדרכה (לגבי הוגשה בקשה דומה לצו הריסה), "גורמים הפרעה ממשית לתנועה על המדרכה" (עמ' 4 להחלטה מושא הערעור).

18. לאחר שעיינתי בעדויות של העדים שהעידו בפני בית המשפט קמא ונתתי דעתי לראיות שהונחו לפניי, לא מצאתי כי יש מקום להתערב בממצאי מהימנות ועובדה שקבע בית משפט קמא, ולא מצאתי כי קביעותיו אלה מנותקות מהעדויות או כי מדובר בקביעות שאינן מתקבלות על הדעת ושאין עולות בקנה אחד עם אשר נאמר לפני בית המשפט קמא. איני סבור כי קיים "פער עצום" (כלשון בא כוחה המלומד של המערער) בין חומר הראיות שנפרש לפני בית המשפט קמא לבין החלטתו והקביעות העובדתיות בתוכה.

19. סעיף 239 לחוק, בא לענות על כל אותם מקרים בהם קיים עניין ציבורי מיוחד במתן צו הריסה שיפוטי לעבודה אסורה, וזאת אף אם לא הוגש כתב אישום בגינה, כאשר, בין היתר, לא ניתן למצוא את מבצע העבודה האסורה; אין זה מוסרי למסור לו הזמנה לדיון; לא ניתן להוכיח מי ביצע את העבודה, ואם מי שביצע את העבודה האסורה נפטר או שאינו בר-עונשין.

בענייננו, לא צריכה להיות מחלוקת, כי מי שביצע את העבודה האסורה, קרי- בעלה המנוח של המערער, אינו בין החיים, כך שמתקיים התנאי הקבוע בסעיף 239(א)(4) לחוק.

20. בכגון דא, בית המשפט קמא קבע, כי מדובר במבנה שהוצב לפני שנים רבות וכי העבודה בוצעה בידי או בהזמנת בעלה המנוח של המערער. קביעה זו של בית המשפט קמא עולה בקנה אחד עם העדויות, לרבות עדותה של המערער לפניו. עוד נקבע, כי לא נטען ולא הוכח קיומו של היתר בנייה כדיון. על כן, גם אם יש למערער זיקה לדוכן, אין לה כל זיקה **למקרקעין** עליהם מוצב אותו דוכן, מלבד עצם השימוש בו. אף קביעה זו של בית המשפט קמא עולה מהראיות, שעה שהיתר כאמור אינו בנמצא, וכשמדובר בשטח דרך המשמש מדרכה שאין למערער או לבעלה המנוח, כל זכות קניינית בו, מלבד החזקתם בדוכן שהוקם על גבי שטח זה.

בנסיבות אלה, טענת המערערת לפני כי טעה בית המשפט קמא בפרשנות שנתן למונח זכות ו/או זיקה למקרקעין, אין לה על מה לסמוך ודינה להידחות. הפרשנות של בית המשפט קמא מקובלת עליי ואין להתערב בה.

21. אשר לקביעה לעניין קיומו של אינטרס ציבורי מיוחד במתן הצו והיותו של אינטרס זה עדיף על האינטרס של המערערת, הרי שגם בכך צדק בית המשפט קמא. אף ללא קשר לקיומו של פרויקט במקום, האינטרס הציבורי וטובת הכלל מחייבים בנסיבות דנן הסרתו של מפגע המתבטא בהימצאותו של מבנה קבע, אשר בנוי ומוצב על מדרכה המיועדת לשמש מעבר להולכי רגל, ללא היתר, כאשר הוא מהווה מטרד ומפריע לשימוש הסביר של העוברים ושבים במקום. (ראו בעניין זה דברי בית המשפט וההפניות שלו ברע"פ 124/01 ניקר נ' מדינת ישראל, פ"ד נו (3) 151, 155 (2002) (פסקה 11)).

כאמור, בית המשפט קמא ערך ביקור במקום והתרשם בעצמו ובאופן בלתי אמצעי מהדוכן, תוך שקבע כי יש הבדל של ממש בינו לבין עסקים נוספים, שכן הוא גורם **הפרעה ממשית** לתנועה על המדרכה. דברים אלה מדברים בעד עצמם.

קביעות אלה עולות בקנה אחד עם עדותו של מהנדס העיר שהעיד כי הדוכן "יושב על מדרכה קיימת וחוסם אותה" (עמ' 8 לפרוטוקול הדיון מיום 20.5.21, ש' 26). לציון, כי מהנדס העיר הדגיש בעדותו לפני בית המשפט קמא, כי הם פועלים "בכל המרחב" וכי לא מדובר בטיפול נקודתי המופנה נגד המערערת דווקא (שם, עמ' 7, ש' 11 - 14). קביעתו של בית המשפט קמא כי אין עסקין באכיפה בררנית, עולה גם היא מהעדויות ומהראיות שהונחו לפניו.

22. אשר לטענת המערערת כי התכנית המתייחסת לרחוב לא אושרה, הרי שגם בכך לא מצאתי כי הדבר אמור לסייע למערערת. כפי שטענה ב"כ המשיבה וכפי שהעידו עדיה לפני בית המשפט קמא, תכנית הפרויקט של שיקום השוק אושרה במועצת העיר ודי בכך כדי לתת לה את הגושפנקא הדרושה לצורך קידום מהלכים עירוניים על פיה, לרבות אכיפה נגד עבודה אסורה.

מעבר לכך, מעדותו של מהנדס העיר עולה כי במקום מבוצע פרויקט נרחב באזור שהוגדר על ידו כאחד החשובים בעיר. הוא גם העיד, כי "לא כל פעולה דורשת היתר. שינוי מדרכה לא דורש היתר. את זה אנחנו עושים ברשות תמרורו מקומית...תכנית אתה עושה אם אתה רוצה לשנות...**פה אני לא משנה את המדרכה אני מפנה אותה**" (שם, עמ' 9 ש' 25 - 29. ההדגשה - לא במקור).

גם מנהל האגף לתכנון דרכים תנועה ונוף בעיריית חיפה, מר דנציגר, שציין כי התכנית הסופית לטיפול בכל מתחם השוק טרם אושרה, הדגיש כי בשטח בוצעו עבודות של שיקום מדרכות בכל האזור לרבות ברחוב לונץ.

אם כך, קביעתו של בית המשפט קמא כי "אין הצדקה להמתין עם פינוי כל מבנה עד לרגע האחרון ממש או עד למועד בו עומדת התכנית להתחיל לצאת לפועל (עמ' 4 להחלטה), אף היא עולה בקנה אחד עם העדויות ומקובלת עליי.

הרבה למעלה מהצורך אוסיף, כי גם בעדותה של אדריכלית ליבמן אין כדי לסייע למערערת שמבקשת להסתמך עליה לעניין השימושים העתידיים שמתוכננים על המדרכות במסגרת התכנית החלה במקום. שכן גם אם יותר שימוש של הוצאת שולחנות וכיסאות למדרכות על ידי בעלי עסקים במקום, אין בכך כדי להוות מטרד או מפגע דוגמת זה המיוצר על ידי מבנה קבוע המחובר דרך קבע לקרקע, כגון המבנה דנן.

אשוב ואציין, כפי שהזכרתי לעיל, כי אישור התכנית אינו תנאי בלעדיו אין לאכיפת הסדר התכנוני בתחומי העיר, כאשר מדובר בעבודה אסורה ובמבנה אשר מהווה מטרד, ואין בעובדה כי העירייה שקטה על שמריה משך זמן רב, כדי להצדיק את הנצחתו של המפגע עד אין סוף.

23. אשר לשימוש שהמערערת עושה בדוכן, בית המשפט קמא קבע, תוך התרשמות בלתי אמצעית ממנה, כי על עדותה הוטל "צל כבד" מעצם הכחשתה כי הציעה את המבנה להשכרה ועד שאישרה כי מי שהציב את השלט במקום הוא בנה "על דעת עצמו". בית המשפט קבע כממצא כי המערערת לא חזרה להפעיל את הדוכן, וגם בכך יש כדי לפעול לחובתה, אף כי בצדק נקבע כי צרכי פרנסה של אדם אין בהם לגבור על האינטרס הציבורי.

גם כאן מדובר בממצאי מהימנות שאין כל מקום בנסיבות דנן להתערב בהם.

סוף דבר

24. השורה התחתונה מכל האמור, **היא שדין הערעור להידחות.**

עיכוב הביצוע שהוטל על פי החלטתי מיום 16.6.21 מבוטל, והמשיבה רשאית לפעול להוצאת הצו אל הפועל **החל מיום 3.8.21.**

מזכירות בית המשפט תשלח עותק פסק דין זה לצדדים.

ניתן היום, י' אב תשפ"א, 19 יולי 2021, בהעדר הצדדים.

